

КРУМ ГРИГОРОВ

ЛИСИЧЕТО

chitanka.info

Дядо ми беше ловец. Донасяше зайци, яребици, понякога хващаше и лисици. Това обикновено ставаше през зимата, когато навалеше дебел сняг. Дядо имаше капан и го залагаше наблизко край жилището на лисицата или на някоя близка пътека.

Но едно лято всяка сутрин изпищяваха съседките — все им липсваха кокошки.

— Уж ловец имаме — казваха те, — пък лисиците и ушите ни ще изядат...

Тия стрели бяха насочени към дядо. Като ги слушаше, позавъртяваше глава и тънко се подсмиваше.

— Щом толкова налита, сигурно има лисичета — рече той. — На тях им носи кокоше месце. Но ще ѝ преседне.

И рано, по тъмно, се измъкваше от къщи, наметнал двуцевката. Баба започна да му се подиграва, че се връща късно следобед с празни ръце, изморен и гладясал.

— Нещо не ти върви, староо — обръщаше се тя към него. — Май трябва да предадеш пушката на някой по-млад, дето и краката го държат, и очите му виждат надалече.

Дядо нищо не отвърщаше. Един ден той се върна с богат лов. Довлече убита лисица и живо лисиче. Извървяха се махленците да зърнат крадеца на кокошките им, наклечаха и децата да видят Кумалиса и малкото лисиче.

Дядо разпореждаше на коя от снахите да бъде ушит нов кожух от лисичи кожи тая година, а аз не обръщах внимание на това. Моите очи бяха в живото лисиче. То попримигваше някак плахо, поозъбваше се и показваше острите си като игли зъби.

— Трябва да го пазим — рече дядо. — Ще го храним, ще го гледаме, да видим какво ще излезе от него. Само ти, Куне, недей да го изпускат.

Кой като мене... Досега бяха ми хващали зайче, птичка бе пърхала в ръцете ми, но живо лисиче за пръв път отглеждах.

Настанихме го в един сандък с големи зирки, за да му влиза въздух. Слагахме му по малко млекце, а щом заколехме кокошка — давахме му главата и краката. То намирисваше отдалеч дреболиите, заскимтяваше радостно и се облизваше.

Денем помагах на дядо да нахраним лисичето, нощем го сънувах. Сънувах, че сме се гушнаели един до друг и усещам как ме гали мекото

му кожухче. Понякога изпищявах така силно, че събуждах мама. Насреца ми се задаваше лисичето, изблещило очи, сърдито, озъбило се и а-а да ми отяде пръста на ръката. И изведнъж като че ми се усмихваше: „Това е лисича хитрост, нали четеш приказките?... Аз не налитам на хора, на мене ми дай кокоше месце. Много ми се ядат пилешки крилца...“

Най-много се зарадвах, когато дядо му направи юларче, украсено с пъстри мъниста.

— Ето — каза, — така ще го държиш за синджирчето. Да не се изхлузи. На лисицата да й нямаш много вяра.

Аз прихванах синджирчето и го подръпнах. Лисичето изпружи предните си крака, запъна задните и се обвеси. Не ще да върви.

— По-силно, по-силно — каза дядо. — И куче да вържеш за синджир, и то се дърпа отпървом, после свикне.

С големи усилия лисичето тръгна. То виреше уши при всеки шум, душеше с муцуната си, когато наближихме курника, или пък изкрюкаше в плевнята носачка. Наобиколиха ме децата. Казах им, че ще дам за минутка синджирчето на това дете, което донесе пилешко дробче, бяло месце. Изпати си Първан на стрина Ката. Бе хванал едно пиле и го домъкна. Майка му го гони по двора, заканва се, че ще катурне и сандък, и лисиче... Но ние с дядо пренесохме сандъка на по-скришно място — в килерчето.

Колкото и да се грижехме добре за лисичето, колкото и да го хранехме, нещо взе да става по-неспокойно. Нощем, в просъница, дочувах как скимтеше, кляфкаше и дращеше с нокти. Какво ли му е? Дали не налита някой да го бие, или пък се е притеснило със синджирчето?

Една сутрин останах изненадан. Когато надникнах в килерчето, нито ме стрелнаха запалените като фенерчета очи, нито долових някакво скимтене. Пълна тишина. Отворих капака — сандъкът беше празен. Обърнах се, ха в тоя ъгъл, ха в отсрещния — от лисичето нито следа.

— Дядо — изтичах аз, — дядо, лисичето го няма.

Дядо, както си пушеше спокойно лулата, полегнал на миндерчето, скокна:

— Стой, не думай...

И залетяхме двамата в килерчето. Когато дядо огледа всичко и се пресегна към отвореното прозорче, заклима глава:

— Откъснало е синджирчето, бутнало е капачето. Забравили сме и отворено прозорчето. Метнало се е през него, дяволчето недно, и сега може би е стигнало Хайдушки камък.

Аз облеших очи като истукан. Какви ги приказва дядо! Та без лисиче ли ще остана...

— Я да видим да не е направило и някоя пакост — каза дядо и влязохме в курника.

Две кокошки бяха обезглавени и лежаха разпердушинени на пода, третата я нямаше никаква.

— Отмъстило си е проклетничето — прехапваше устни дядо. — Отмъстило си е, че го държахме толкова време затворено. Диво животно, но и то е като човека. Щом му отнемеш свободата, гледа да си отмъсти, та ако ще и с кокошки да го храниш.

Баба, ядосана, кисела, хокаше дядо за изпоядените кокошки, а аз излязох навън и загледах печално нагоре, към планината, където се зеленееше гъстата гора. Къде ли се е скрило моето лисиче? И дали ще го видя някога?...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.